ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Šárky Neuwirthové a soudců JUDr. Daniely Kabátové a JUDr. Martina Putíka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **C + G Informationstechnologie GmbH**
sídlem Seligenstädter Grund 7, 631 50 Heusenstamm, Německo
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Zrůstkem
sídlem Orlí 542/27, 602 00 Brno

proti
žalované: **Z + M servis, spol. s r. o.**, IČO 41032004
sídlem Valchařská 3261/17, Moravská Ostrava, 702 00 Ostrava
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Miketou
sídlem Jaklovecká 1249/18, 710 00 Ostrava

o zaplacení 155.476,85 EUR s příslušenstvím
k odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 2. 2. 2024, č. j. 27 C 215/2019-195,

takto:

I. Rozsudek okresního soudu se v napadené části, tj. v odstavcích II. IV., V. a VI. výroku, **potvrzuje.**

II. Žalovaná **je povinna zaplatit** žalobkyni náhradu nákladů odvolacího řízení v částce 51.274,96 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Jiřího Zrůstka, advokáta sídlem Orlí 542/27, Brno.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud zastavil řízení ohledně částky 1.200 Kč. V odstavci II. výroku, který byl napaden odvoláním, uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni 108.486 EUR s 8,05% úrokem z prodlení z částky 58.752 EUR od 22. 4. 2017 do zaplacení a 8,05% úrokem z prodlení

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Řehánková.

z částky 49.734 EUR od 13. 8. 2017 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku. V odstavci III. výroku, který nebyl napaden odvoláním, byla žaloba žalobkyně na zaplacení částky 46.990,85 EUR s 8,05% úrokem z prodlení od 1. 8. 2017 do zaplacení zamítnuta. Žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 229.571,82 Kč k rukám zástupce žalobkyně do tří dnů od právní moci rozsudku. Žalované byla dále uložena povinnost zaplatit 69,78 % náhrady nákladů řízení státu na účast Okresního soudu v Ostravě, a to v částce, jejíž výše bude specifikována v samostatném usnesení, do tří dnů od právní moci takového usnesení. Žalobkyni byla uložena povinnost zaplatit 30,22 % náhrady nákladů řízení státu na účet Okresního soudu v Ostravě, a to v částce, jejíž výše bude specifikována v samostatném usnesení, do tří dnů od právní moci takového usnesení.

2. Okresní soud vyšel ze zjištění, že žalovaná u žalobkyně prostřednictvím e-mailových objednávek nakupovala zboží – tonerové kazety značky Kyocera, kdy žalobkyně takové zboží posílala žalované z Německa prostřednictvím přepravce. Těchto obchodů účastníci řízení uskutečnili v průběhu let více, přičemž žalovaná za dodané zboží vždy zaplatila předem dohodnutou částku. Žalovaná si u žalobkyně objednala mezi jiným tonery specifikované ve fakturách č. 271455 a 272768, vystavených dne 20. 3. 2017 a 13. 7. 2017, což žalobkyně vyúčtovala v částkách 58.752 EUR a 49.920 EUR, jež byly splatné 30 dnů od vystavení jmenovaných faktur, přičemž v rámci druhé částky žalobkyně žalované odečetla částku 186 EUR za objednané, avšak nedodané zboží, nicméně žalovaná celkovou částku 108.486 EUR ani po výzvách ze strany žalobkyně nezaplatila. V řízení nebylo prokázáno, že by si žalovaná objednala a žalobkyně dodala zboží dle faktury č. 271103, vystavené dne 6. 3. 2017.

3. Po právní stránce okresní soud věc posuzoval podle článku 7 odst. 2, článku 8, článku 9, článku 30 a článku 53 Sdělení č. 160/91 Sb., o Úmluvě OSN o smlouvách o mezinárodní koupi zboží ve znění pozdějších předpisů (dále jen Úmluva). Okresní soud považoval tvrzení žalobkyně za zcela dostatečná k tomu, aby na základě nich mohl soud meritorně rozhodnout. Žalobkyně jednoznačně tvrdila, že jednotlivé smlouvy byly uzavírány prostřednictvím e-mailů nebo telefonů, zároveň označila osoby, které měly tímto způsobem jednat a uváděla, co bylo obsahem takových smluv. V řízení bylo prokázáno, že komunikace mezi účastníky řízení probíhala především prostřednictvím e-mailů, kdy žalobkyně skrze svého jednatele zaslala žalované nabídku zboží, ze které žalovaná vybírala, následně takový výběr potvrdila a po dodání zboží zaplatila. Bylo nesporné, že oba účastníci řízení spolu v minulosti obchodovali, kdy žalobkyně dodávala objednané zboží a žalovaná za ně platila sjednanou cenu. Toto se stalo zavedenou praxí mezi účastníky řízení, kterou byli nadále vázáni (viz článek 9 odst. 1 Úmluvy). Oběma stranám záleželo na tom, aby docházelo k pružnému a neformálnímu uzavírání jednotlivých smluv a kdy např. i placení za dodané zboží, jak vypověděl např. svědek V., probíhalo spíše „nárazově“, a nikoliv za každou jednotlivou fakturu zvlášť. Úmluva nevyžaduje písemnou formu pro kupní smlouvu podle ní uzavřenou (článek 11), přičemž zároveň pro účely Úmluvy písemná forma zahrnuje telegram a dálnopis, přičemž e-mailová komunikace toto splňuje. Tomu odpovídá i to, co vypověděl jak svědek V., tak jednatel žalobkyně, že účastníci řízení vyžadovali určitý písemný podklad (e-mail) pro vzájemná právní jednání a jednotlivé objednávky tak např. nevyřizovali prostřednictvím telefonu (hovoru). Pokud se týká nezaplacené faktury č. 271455, plnění ze strany žalobkyně přitom předcházela e-mailová objednávka žalované ze dne 20. 3. 2017, kterou žalovaná učinila prostřednictvím Františka V. a v příloze e-mailu uvedla konkrétní typ a množství tonerových kazet, které žalovaná od žalobkyně požaduje. Svědek V. potvrdil, že takovým způsobem komunikace s žalobkyní a objednávání zboží probíhalo. Na objednávku žalované žalobkyně reagovala, kdy sdělila žalované, že zašle konkrétní žalovanou požadované tonery a objednávce žalované a e-mailu víceméně přesně odpovídá to, co žalované žalobkyně doručila a fakturou č. 271455 vyúčtovala. Doručení zboží má soud za prokázáno z dodacího listu spediční společnosti, neboť na takovémto dokladu je patrný podpis osoby za žalovanou a doklad zahrnuje údaj o ceně zásilky, která je téměř totožná s cenou uvedenou ve faktuře. Ohledně faktury č. 272768 okresní soud dospěl k závěru, že

tato se týká objednávky ze dne 13. 7. 2017, přičemž nebyl doložen e-mail či jiná listina prokazující objednávku, ale bylo prokázáno, že žalobkyně odeslala zboží, které žalovaná převzala, což bylo potvrzeno na dokladu přepravce, jednak svědkyně Radka K. zaslala žalobkyni e-mail, v němž uvedla, že došlo k převzetí zboží vyúčtovaného fakturou. Pokud některé zboží chybělo, tak byl vystaven tzv. dobropis a žalobkyně poskytla žalované slevu ve výši 186 EUR. Pokud se týká úroku z prodlení, okresní soud o tomto rozhodoval v souladu s německou právní úpravou, a to konkrétně BGB, neboť Úmluva ničeho ohledně úroků z prodlení nestanovuje. Žalobkyně mohla požadovat 9,12% úrok, požadovala 8,05% úrok, který jí byl v souladu s žalobou přiznán.

4. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včas odvolání proti odstavcům II., IV. a V. výroku rozsudku a domáhala se jeho změny tak, že žaloba žalobkyně bude zamítnuta a žalobkyně bude zavázána k úhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů a k zaplacení náhrady nákladů řízení státu. Uvedla, že žalobkyně neuvedla skutková tvrzení, zejména tvrzení týkající se uzavírání kupních smluv. Žalobkyně v doplnění skutkových tvrzení uvedla, že konkrétní kupní smlouvy, z nichž se domáhá zaplacení kupní ceny, byly sjednány telefonicky, kdy za žalovanou především jednali František V., Radka K., Kateřina P. a Miroslav M. s tím, že u faktury č. 271455 proběhla i e-mailová komunikace. Není však zřejmé, kdy a mezi kým měly být smlouvy uzavřeny, jaký byl obsah takových kupních smluv. U zboží vyúčtovaného fakturou č. 272768 žalobkyně neuvedla nejen skutková tvrzení týkající se uzavření kupní smlouvy, ale v řízení nebyl proveden ani žádný důkaz podporující závěr okresního soudu o tom, že byla uzavřena kupní smlouva. Okresní soud uvádí v bodě 36. rozsudku, že žalovaná si prostřednictvím e-mailových objednávek u žalobkyně objednala zboží, k tomuto závěru však v případě dodávky zboží vyúčtovaného touto fakturou absentuje konkrétní důkaz. U dodávky zboží vyúčtovaného fakturou č. 272688 nebyl v řízení proveden žádný důkaz prokazující závěr okresního soudu, že byla kupní smlouva uzavřena. Sdělení Radky K. v e-mailu ze dne 19. 7. 2017 potvrzuje pouze tu skutečnost, že žalobkyně nedodala žalované část zboží, které bylo uvedeno ve faktuře a dodacím listu, tedy pouze nesoulad mezi množstvím zboží, které žalobkyně deklarovala ve faktuře a množství, které ve skutečnosti žalobkyně dodala žalované. Okresní soud pomíjí vyjádření svědka Františka V., který uvedl, že ke konci začala být spolupráce s žalobkyní problematická a že se stalo, že přišlo zboží, které vůbec nebylo objednané, neboť takovou cenu žalovaná platit nechtěla. Žalovaná je připravena zboží, které jí žalobkyně bezesmluvně dodala, vrátit. Ze skutečnosti, že žalovaná převzala zboží, které jí žalobkyně dodala, v žádném případě nelze dovodit, že tak žalobkyni vznikl nárok na zaplacení kupní ceny, jak tuto žalobkyně vyúčtovala fakturou č. 272768. U dodávky zboží realizované fakturou č. 271455 bylo v řízení provedeno dokazování obsahem e-mailové komunikace mezi Františkem V. a statutárním zástupcem žalobkyně. Z obsahu přílohy e-mailové korespondence je zřejmé, že žalobkyně požaduje po žalované u položky označené ve faktuře KYL-TK560C částku 99,90 EUR, kdy v objednávce žalované, realizované Františkem V. ze dne 20. 3. 2017, je uvedena částka 88,50 EUR. Přestože žalovaná na uvedený nesoulad upozorňovala, okresní soud v bodu 49. rozsudku uvádí, že pokud jsou na faktuře uvedeny jiné částky, než které byly dohodnuty v e-mailové komunikaci, pak v celkové částce uvedené na faktuře je uvedena částka, která je nižší, než kterou by žalobkyně mohla požadovat. Pokud se týká splatnosti kupní ceny, Mario W. v rámci účastnického výslechu uvedl, že byla splatnost dohodnuta na 30 dnů od vystavení faktury, přičemž svědek V. uvedl, že to bylo 21 nebo 30 dnů. Jak byl termín splatnosti dohodnut v tomto konkrétním případě, nebylo prokázáno, ale ani tvrzeno. Žalovaná v podání ze dne 16. 12. 2019 také uvedla, že se dozvěděla, že zboží dodávané žalobkyní může být padělané. Teprve z účastnického výslechu Mario W. žalovaná získala informaci o tom, že v roce 2017 prováděl celní úřad u žalobkyně kontrolu a zabavil i zboží žalobkyně zn. Kyocera, které následně dle vyjádření Mario W. vydaly celní orgány žalobkyni v roce 2022. Okolnost, zda žalobkyně obchodovala s padělky a zda v tomto konkrétním případě dodala žalované padělky, je podstatné pro rozhodnutí v této věci. Pokud by bylo prokázané, že žalobkyně obchodovala s padělky zboží a žalované takové padělky dodala, nepochybně by takové jednání nemohlo požívat právní ochrany a kupní smlouva, i pokud by bylo prokázáno, že došlo k jejímu uzavření, by musela být shledána neplatnou a nárok na zaplacení

kupní ceny za nedůvodný. Bezprostředně po této výpovědi Mario W. žalovaná navrhovala, aby soud vyžádal od žalobkyně listiny, o kterých Mario W. hovořil v souvislosti s uskutečněnou kontrolou celních orgánů. Žalovaná před uvedenou výpovědí Mario W. neměla informace o kontrole, která byla německými celními orgány u žalobkyně realizována. Na takový důkazní návrh je na místě uplatnit výjimku z koncentrace řízení. Žalobkyně má právo na zaplacení kupní ceny, pokud plnila v souladu s uzavřenou kupní smlouvou. V tomto případě nebylo v řízení před okresním soudem prokázáno uzavření kupní smlouvy, ani zda žalobkyně splnila svoji povinnost z takto uzavření kupní smlouvy.

5. Žalobkyně navrhla potvrzení rozsudku okresního soudu. Uvedla, že nelze přisvědčit žalované v tom smyslu, že je oprávněna odebrat si zboží a nezaplatit za něj kupní cenu v případě, že žalobkyně neuvedla doslovný obsah např. telefonických hovorů týkajících se objednaného zboží. Doručení zboží bylo prokázáno dodacími listy dopravce. Pokud se týká splatnosti kupní ceny, výslechem svědka, kterým byl zaměstnanec či spolupracovník žalované, bylo prokázáno, že činila 21 až 30 dnů, ze strany žalobkyně byla potvrzena splatnost 30 dnů. Žalovaná zcela ignoruje, že mezi účastníky probíhala dlouhodobá obchodní spolupráce, kdy k uzavírání smluv o dodávkách zboží docházelo naprosto stejným způsobem, jako je tomu v případě obchodů, které jsou předmětem řízení. Předchozí obchody byly rovněž předmětem dokazování před soudem I. stupně. Po těchto obchodech následovaly objednávky, kdy nezaplacení kupní ceny na základě předmětných objednávek je předmětem tohoto řízení. Žalobkyně prostřednictvím 15 předcházejících obchodů doložila zavedenou praxi. Zcela zjevně se nejednalo o dodání libovolného zboží, v libovolné ceně, bez předchozí dohody. Tvrzení žalované v tom smyslu, že údajným reklamačním důvodem mělo být padělání tonerů a že tento důvod vyplynul z výslechu jednatele žalobkyně, není pravdivé. Tuto okolnost tvrdí žalovaná i ve svém úvodním vyjádření k žalobě ze dne 16. 12. 2019. Žalovaná nikdy tímto způsobem před podáním žaloby zboží žalobci nereklamovala, a především po celou dobu trvání řízení před soudem I. stupně nenavrhla a nedoložila jediný důkaz o údajném padělání zboží.

6. Krajský soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal rozsudek okresního soudu v odvoláním napadené části v souladu s ust. § 212 věta prvá a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.

7. Odvolací soud má za to, že okresní soud učinil zcela správná a úplná skutková zjištění ohledně právně významných skutečností pro posouzení žaloby žalobkyně. Provedené důkazy okresní soud hodnotil zcela v souladu s ust. § 132 o. s. ř. jednotlivě a ve vzájemné souvislosti a zcela logicky.

8. Odvolací soud tak plně odkazuje na závěry učiněné okresním soudem o skutkovém stavu věci v bodu 36. rozsudku.

9. Rozhodující pak je skutečnost, že obchody mezi žalobkyní a žalovanou probíhaly i v předchozích případech shodně, což žalobkyně prokazuje doložením 15 předcházejících obchodů, kdy zavedenou praxí mezi stranami bylo to, že došlo k objednání zboží žalovanou, k jeho dodání žalobkyní a zaplacení ceny ze strany žalované. Jak uvedl svědek František V., mezi účastníky byla domluvena dodávka zboží, byly dohodnuty i ceny, jednalo se přes Skype a e-mail, přičemž v rámci Skype to bylo rovněž psanou formou, nikoliv prostřednictvím videohovoru. Ke spolupráci docházelo tak, že Mario W. nabídl zboží, žalovaná ho zanalyzovala a objednala určité množství dle nabídky, Mario dal svědkovi nějakou kvantitu zboží a cena byla určena na základě vzájemné dohody. Následně se zaslala objednávka, popř. bylo odpovězeno na e-mail, že má zájem o konkrétní zboží. Po doručení zboží došlo k přejímce na skladě a ke kontrole zboží, příp. bylo jednáno o slevě. Pokud byla tomuto svědkovi předestřena e-mailová komunikace z 19. 7. 2017, sice uvedl, že „si takové e-maily nepamatuje, ale systémově toto sedí a takto spolupráce fungovala“. Stejně tak se to týkalo e-mailové komunikace ze dne 14. 3. 2017, 20. 3. a 21. 3. 2017, kdy potvrdil, že takto komunikace probíhala. Pokud se tento svědek vyjadřoval k tomu, že až ke konci začala být spolupráce problematická, kdy na základě posledních objednávek např. přišlo zboží, které vůbec

nebylo objednané, neuváděl, ve kterých případech se tak stalo, přičemž v řízení nebylo tvrzeno, ani prokázáno ze strany žalované, že by takovéto zboží, které nebylo objednáno a bylo zasláno, bylo žalobkyni vráceno nebo jakýmkoliv způsobem vyreklamováno. Stejně tak svědkyně Ing. Radka K. potvrdila, že k objednávkám tonerů docházelo prostřednictvím e-mailů, přičemž tyto objednával nadřízený svědkyně pan František V. Rovněž ona potvrdila, že e-mailová komunikace ze dne 19. 7. 2017 takto mohla proběhnout, byť ji nepoznává a týká se zjevně dobropisu za poškozené zboží. Rovněž u e-mailové komunikace ze dne 14. 3. 2017, 20. 3. a 21. 3. 2017 včetně příloh uvedla, že se jedná o jednu z objednávek.

10. Z těchto výpovědí svědků spolu s e-mailovou komunikací, jak vyplývá z bodů 17. a 20. rozsudku okresního soudu, dospěl ke správnému závěru jak v bodě 49., tak v bodě 50. rozsudku, kdy vystavené faktuře č. 271455 předcházela e-mailová objednávka žalované ze dne 20. 3. 2017, kterou žalovaná učinila prostřednictvím Františka V. a v příloze e-mailu uvedla konkrétní typ a množství tonerových kazet, které žalovaná od žalobkyně požaduje. Jak správně uvádí okresní soud, svědek V. potvrdil, že právě takovým způsobem komunikace s žalobkyní a objednávání zboží probíhalo. Zástupce žalobkyně soudu přeposlal e-maily včetně příloh, jež byly představovány nabídkou žalobkyně a objednávkou žalované a právě na objednávku žalované žalobkyně reagovala, když jednatel žalobkyně sdělil žalované, že zašle konkrétně žalovanou požadované tonery. Doručení zboží, jak bylo vyfakturováno touto fakturou, bylo prokázáno dodacím listem spediční společnosti. Doklad zahrnuje údaj o ceně a je patrný podpis osoby za žalovanou a tam uvedená cena je téměř totožná s cenou uvedenou ve faktuře stran tohoto zboží. Lze přisvědčit rovněž názoru okresního soudu, že pokud v případě položky TK-560K je ve faktuře uvedena cena o 10 EURO nižší a u položky TK-560C cena o 10 EURO vyšší, je zřejmé, že žalobkyně neúčtovala cenu vyšší, než která byla předem domluvena a žalobkyně může požadovat cenu nižší, než která byla dohodnuta.

11. Stejně tak učinil okresní soud správný závěr ohledně zboží, které bylo vyfakturováno fakturou č. 272768. Přestože v tomto případě nebyl doložen žádný e-mail či jiná listina prokazující objednávku, bylo prokázáno, že žalobkyně odeslala zboží, které žalovaná převzala, což bylo potvrzeno rovněž dokladem přepravce. Svědkyně Radka K. zaslala žalobkyni e-mail, v němž uvedla, že došlo k převzetí zboží vyúčtovaného fakturou č. 272768, když zde chyběly konkrétní kusy objednaného zboží. Z tohoto nelze dovodit závěr, že bylo dodáno zboží, které nebylo objednáno. Pokud by toto zboží nebylo objednáno, svědkyně K. by neupozorňovala na chybějící zboží a jen by potvrdila jeho převzetí, a nedošlo by k tomu, že na chybějící zboží žalobkyně vystavila tzv. dobropis a poskytla žalované slevu ve výši 186 EUR. Žalovaná se nikdy nebránila, že nemá úmysl vyfakturované částky platit z důvodu, že zboží buď nebylo dodáno nebo nebylo objednáno, apod. Navíc v žádném případě žalovaná vyfakturované zboží nevrátila, ani dodané zboží nereklamovala.

12. Okresní soud se zcela správně v bodu 34. rozsudku vypořádal s tím, proč zamítl navrhované důkazy označené žalovanou u jednání dne 24. 1. 2024, které se týkaly kontroly celních úřadů, když tento návrh byl učiněn po uplynutí soudem poskytnuté lhůty v rámci poučení podle ust. § 118b o. z., tedy až po koncentraci řízení. Nelze přisvědčit straně žalované, že takovýto důkaz mohla navrhnout až poté, co byl vyslechnut jednatel žalobkyně, když předtím jí o tomto důkazu nebylo nic známo. Toto je vyvráceno samotným vyjádřením žalované (ze dne 16. 12. 2019 č. l. 18) k žalobě, kdy nelze pominout informaci, že druh zboží, které žalobkyně uváděla na trh, bylo předmětem šetření kontrolních orgánů k otázce původu prodávaného zboží se závěrem, že se jedná o padělky originálních tonerových kazet zn. Kyocera. Tato skutečnost tedy byla žalované známa a mohla v tomto směru navrhovat důkazy včas.

13. S ohledem na shora uvedené nelze přisvědčit námitce odvolatele, že není zřejmé, kdy, mezi kým měly být smlouvy uzavřeny a co bylo jejich obsahem. Odvolací soud tak souhlasí zcela se závěry učiněnými okresním soudem, že v projednávané věci žalobkyně jednoznačně tvrdila, mezi kým byly

smlouvy uzavřeny, že byly uzavírány prostřednictvím e-mailu nebo telefonu (Skype), ale zároveň řádně tvrdila a označila důkazy k prokázání obsahu smluv, tedy předmětu a ceny.

14. Okresní soud věc zcela správně posoudil po právní stránce.

15. K projednání žaloby žalobkyně je dána příslušnost českých soudů, když žalobkyně je podnikatelem na území Spolkové republiky Německo, přičemž místem plnění je město Ostrava na území České republiky, je tak založena pravomoc českých soudů k projednání uvedené věci dle článku 7 odst. 1 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012.

16. Pro předmětnou kupní smlouvu se uplatní přednostně přímá úprava, tedy Úmluva OSN o smlouvách o mezinárodní koupi zboží, tj. sdělení č. 160/91 Sb., o Úmluvě OSN o smlouvách o mezinárodní koupi zboží ve znění pozdějších předpisů a pro otázky, které neupravuje, se rozhodné právo určí dle Nařízení EP a Rady č. 593/2008 Řím I. Pokud rozhodné právo nebylo stranami zvoleno, je rozhodným právem dle článku 4 odst. 1 písm. a) Nařízení právo obvyklého bydliště prodávajícího, tedy německé právo, a to jednak občanský zákoník BGB, a pokud se jedná o vztah mezi podnikateli, obchodní zákoník HGB.

17. Okresní soud zcela správně aplikoval na daný spor zejména článek 7, článek 8 odst. 1 Úmluvy, dle kterého pro účely této Úmluvy prohlášení nebo jiné chování strany se vykládají podle jejího úmyslu, jestliže druhé straně byl tento úmysl znám nebo jí nemohl být neznám. Dle odst. 3 při určování úmyslu strany nebo významu, který by prohlášení nebo chování přikládala rozumná osoba, vezme se náležitý zřetel na všechny rozhodné okolnosti případu, včetně jednání o smlouvě, praxe, kterou strany mezi sebou zavedly, zvyklostí a následného chování stran. Dle článku 9 odst. 1 jsou strany vázány jakoukoliv zvyklostí, na které se dohodly, a praxí, kterou mezi sebou zavedly. Dle odst. 2 pokud není dohodnuto jinak, má se za to, že strany se nepřímo dohodly, že na smlouvu nebo na její uzavírání má být použita zvyklost, kterou obě strany znaly nebo měly znát, a která je v mezinárodním obchodu v široké míře známa stranám smlouvy téhož druhu v příslušném obchodním odvětví a zpravidla jimi dodržována. V tomto směru tedy okresní soud vyšel správně z předchozí praxe stran při uzavírání daných kupních smluv.

18. Dle článku 11 Úmluvy, kdy smlouva o koupi nemusí být uzavřena nebo prokazována písemně a nevyžadují se u ní žádné jiné formální náležitosti a lze ji prokazovat jakýmikoliv prostředky, včetně svědků. I toto bylo v daném případě splněno.

19. Dle článku 14 odst. 1 Úmluvy návrh na uzavření smlouvy určený jedné nebo několika určitým osobám je nabídkou, jestliže je dostatečně určitý a projevuje vůli navrhovatele, aby byl zavázán v případě přijetí. Návrh je dostatečně určitý, je-li v něm označeno zboží a jestliže výsledně nebo nepřímo stanoví množství a kupní cenu zboží nebo obsahuje ustanovení umožňující jejich určení. Toto splněno bylo, jak vyplývá z provedeného dokazování, když zde byla dohoda o předmětu plnění, množství a ceně.

20. V souladu s článkem 30 Úmluvy je prodávající povinen dodat zboží, předat jakékoliv doklady, které se k němu vztahují a vlastnické právo ke zboží, jaké vyžaduje smlouva a tato Úmluva za podmínek stanovených smlouvou a touto Úmluvou. V tomto případě prodávající dodal zboží, což bylo rovněž prokázáno dodacími listy.

21. Žalovaná pak v souladu s článkem 53 Úmluvy jako kupující byla povinna zaplatit za zboží kupní cenu a převzít dodávku v souladu se smlouvou a touto Úmluvou. Žalovaná ničeho nenamítala vůči fakturám, ani dodanému zboží, dodané zboží nereklamovala a ani nevrátila.

22. Okresní soud se rovněž správně vypořádal s otázkou úroků, jak vyplývá z odůvodnění v bodu 51. rozsudku, na jehož závěry odvolací soud plně odkazuje. V tomto směru nelze pak přisvědčit námitce žalované, že není zřejmé, jak byla sjednána doba splatnosti. Svědek V. uvedl, že to bylo někdy mezi 21. a 30. dnem a žalobkyně potvrdila, že to bylo 30 dnů od vystavení faktur. Rozhodně doba 30 dnů je pro žalovanou příznivější, než doba 21 dnů.

23. S ohledem na shora uvedené byl rozsudek okresního soudu jako věcně správný potvrzen v odvoláním napadené části, a to včetně nákladových výroků v souladu s ust. § 219 o. s. ř.

24. V odvolacím řízení byla žalobkyně plně úspěšná, proto jí náleží plná náhrada nákladů odvolacího řízení. Zástupce žalované v odvolacím řízení učinil 2 úkony právní služby, a to vyjádření k odvolání a účast u odvolacího jednání, za což mu náleží odměna za 1 úkon právní služby ve výši 19.220 Kč, tj. celkem 38.480 Kč, dále 2 režijní paušály po 300 Kč, tj. 600 Kč, náhrada za promeškaný čas cestou Brno – Ostrava a zpět, 8 půlhodin po 100 Kč, tj. 800 Kč a cestovné ve výši 2.496 Kč za cestu z Brna do Ostravy a zpět motorovým vozidlem Škoda Octavia, při ujetí 334 km, spotřebě benzínu 4,9 l/100 km, vyhláškové ceně 38,20 Kč/l, paušální sazbě 5,60 Kč/km. Celkem tak činí odměna advokáta 42.376 Kč a z této částky náleží zástupci žalobkyně 21% DPH, tj. 8.898,96 Kč. Celkem tak činí náklady odvolacího řízení částku 51.274,96 Kč, kterou je žalovaná povinna zaplatit žalobkyni do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno podat dovolání**, jestliže toto rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak, a to do dvou měsíců od doručení tohoto usnesení, prostřednictvím okresního soudu, k Nejvyššímu soudu České republiky.

Ostrava 14. ledna 2025

JUDr. Šárka Neuwirthová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Řehánková.